

Ապագան Ամերիկայի համար և 2020 թվականի հուլիսի 18-ը — Թիվ մեկ

Ուխտի քարանձավաբնականները. Մովսեսը և Եդիան աշխարհի վերջում

Jeff Pippenger

2023-08-23

Մովսեսն ու Եդիան մարգարեական խորհրդանիշներ են, որոնք համատեքստից ելնելով կարող են ընկալվել իբրև առանձին խորհրդանիշ, իսկ կարող են նաև ընկալվել իբրև մի խորհրդանիշ, որն ընդգրկում է երկու մարգարեներին էլ: Երկու վկաների վկայությամբ մի բան հաստատվում է, և Հայտնություն տասնմեկում Մովսեսն ու Եդիան ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների երկու վկաներին: Պայծառակերպության լեռան վրա, ներկայացնելով Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը, այդ երկակի խորհրդանիշը ներկայացնում է և՛ հարյուր քառասունչորս հազարը (Եդիա), և՛ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի նահատակներին (Մովսես): Միասին, իբրև մի խորհրդանիշ, Քորեբի քարայրում նրանք ներկայացնում են աշխարհի վախճանին Աստծո ժողովրդին, որոնք «լսում», «կարդում» և «պահում» են այն պատգամը, որը Աստծո բնավորության Հայտնությունն է և պարունակում է այն զորությունը, որ կարող է Լատդիկեացուն կերպարանափոխել Փիլադելփիացու: Շուտով, (շատ շուտով) կգա մի պահ, երբ այլևս հնարավոր չի լինի, որ անմիտ Լատդիկեացի աղվենտիստները օգտվեն այն «յուդից», որն անհրաժեշտ է՝ «Ահա Փեսան գալիս է» աղաղակին ճիշտ կերպով արձագանքելու համար:

Եվ Մովսեսն ասաց Տիրոջը. «Ահա դու ինձ ասում ես. “Վեր տար այս ժողովրդին”, բայց ինձ չհայտնեցիր, թե ում պիտի ուղարկես ինձ հետ: Մակայն ասել ես. “Ես քեզ անունով գիտեմ”, և՛ “Դու ևս շնորհք ես գտել իմ աչքում”: Արդ, աղաչում եմ քեզ, եթե ես շնորհք եմ գտել քո աչքում, այժմ ինձ ցույց տուր քո ճանապարհը, որպեսզի ճանաչեմ քեզ, և շնորհք գտնեմ քո աչքում. և նկատի ունեցիր, որ այս ազգը քո ժողովուրդն է»: Եվ Նա ասաց. «Իմ ներկայությունը պիտի գնա քեզ հետ, և ես քեզ հանգիստ պիտի տամ»: Եվ նա ասաց Նրան. «Եթե քո ներկայությունը մեզ հետ չի գնում, մեզ այստեղից մի՛ տար վեր: Որովհետև ինչո՞վ պիտի հայտնի լինի այստեղ, որ ես և քո ժողովուրդը շնորհք ենք գտել քո աչքում. մի՞ թե ոչ նրանով, որ դու մեզ հետ ես գնում: Այդպես ես և քո ժողովուրդը պիտի զանազանվենք երկրի երեսի վրա եղող բոլոր ժողովուրդներից»: Եվ Տերն ասաց Մովսեսին. «Քո ասած այս բանն էլ պիտի անեմ, որովհետև դու շնորհք ես գտել իմ աչքում, և ես քեզ անունով գիտեմ»: Եվ նա ասաց. «Աղաչում եմ քեզ, ցույց տուր ինձ քո փառքը»: Եվ Նա ասաց. «Ես իմ ամբողջ բարությունը պիտի անցկացնեմ քո առջևից, և Տիրոջ անունը պիտի հռչակեմ քո առջև. և ողորմություն պիտի անեմ նրան, ում որ ողորմություն պիտի անեմ, և զթություն պիտի ցույց տամ նրան, ում որ զթություն պիտի ցույց տամ»: Եվ Նա ասաց. «Դու չես կարող տեսնել իմ երեսը, որովհետև մարդ չի կարող ինձ տեսնել և ողջ մնալ»: Եվ Տերն ասաց. «Ահա, ինձ մոտ մի տեղ կա, և դու պիտի կանգնես վեմի վրա: Եվ երբ իմ փառքն անցնի, քեզ պիտի դնեմ վեմի խորշի մեջ և իմ ձեռքով պիտի

ծածկեմ քեզ, մինչև անցնեմ: Ապա իմ ձեռքը պիտի վերցնեմ, և դու պիտի տեսնես իմ թիկունքը, Բայց իմ երեսը չի երևա»: Եվ Տերն ասաց Մովսեսին. «Քեզ համար կտրիր երկու քարե տախտակ՝ առաջինների նման, և ես այդ տախտակների վրա պիտի գրեմ այն խոսքերը, որ առաջին տախտակների վրա էին, որոնք դու կտրեցիր: Եվ առավոտյան պատրաստ եղիր, և առավոտյան բարձրացիր Սինա լեռը, և այնտեղ լեռան գագաթին ներկայացիր ինձ: Եվ ոչ ոք թող քեզ հետ չբարձրանա, և ոչ մի մարդ թող չերևա ամբողջ լեռան վրա. ոչ էլ հոտերն ու նախիրները թող արածեն այդ լեռան դիմաց»: Եվ նա կտրեց երկու քարե տախտակ՝ առաջինների նման. և Մովսեսը վաղ առավոտյան վեր կացավ ու բարձրացավ Սինա լեռը, ինչպես Տերն էր պատվիրել նրան, և իր ձեռքում վերցրեց երկու քարե տախտակները: Եվ Տերը իջավ ամպի մեջ ու այնտեղ կանգնեց նրա հետ, և հռչակեց Տիրոջ անունը: Եվ Տերն անցավ նրա առջևից ու հռչակեց. «Տե՛ր, Տե՛ր Աստված, ողորմած և զթառատ, երկայնամիտ, և առատ բարությանմբ ու ճշմարտությանմբ, որ ողորմություն է պահում հազարների համար, ներում է անօրենությունը, հանցանքը և մեղքը, Բայց մեղավորին բնավ անպատիժ չի թողնում, հայրերի անօրենությունը պատժելով որդիների վրա և որդիների որդիների վրա՝ մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը»: Եվ Մովսեսը շտապեց, մինչև գետին խոնարհեց իր գլուխը և երկրպագեց: Եվ նա ասաց. «Եթե այժմ ես շնորհք եմ գտել քո աչքում, ո՛վ Տեր, աղաչում եմ, թող իմ Տերը գնա մեր միջով, որովհետև սա խստապարանոց ժողովուրդ է. և ներիր մեր անօրենությունն ու մեր մեղքը, և մեզ ընդունիր քո ժառանգություն»: Եվ Նա ասաց. «Ահա, ես ուխտ եմ հաստատում. քո ամբողջ ժողովրդի առաջ պիտի անեմ հրաշքներ, որոնց նման չեն արվել ամբողջ երկրի վրա, ոչ էլ որևէ ազգի մեջ. և ամբողջ ժողովուրդը, որի մեջ դու գտնվում ես, պիտի տեսնի Տիրոջ գործը, որովհետև սոսկալի բան է այն, ինչ ես պիտի անեմ քեզ հետ»: Ելք 33:12–34:10:

Մովսեսը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին աշխարհի վախճանին: Նրանք են նրանք, ովքեր քննչական դատաստանի «վերջին օրերում» խնդրում են Աստծուն ցույց տալ իրենց Իր «ճանապարհը, որպեսզի» նրանք «ճանաչեն» Աստծուն, և ի պատասխան Աստծուց ստանում են մի պատասխան, որը ներառում է այն խոստումը, որ Նրա «ներկայությունը պիտի գնա» իրենց հետ, և որ Աստված այդ ժողովրդին «հանգիստ» պիտի տա:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և նայեցե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և քայլեցե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք քայլի նրանով»: «Նաև պահապաններ կարգեցի ձեզ վրա՝ ասելով. “Լսեցե՛ք շեփորի ձայնը”»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք լսի»: Երեմիա 6:16, 17.

Երեմիան մատնանշում է մի խավի, որը հրաժարվում է «տեսնել» և «լսել», ուստի չի ստանում այն «հանգիստը», որ խոստացված է նրանց, ովքեր որոնում են «բարի ճանապարհը» և «քայլում դրանում»: Եսայիան այդ հանգիստը նույնացնում է «գովություն» հետ:

Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. նրանց, որ կաթից կտրված են և կրծքերից հեռացված: Որովհետև պատվիրանը

պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ մի քիչ և այնտեղ մի քիչ: Քանզի կակագող շուրթերով և այլ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդի հետ: Նրանց, որոնց ասաց. «Մա՛ է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին, և սա՛ է զովացումը», սակայն նրանք չկամենացին լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրանի վրա պատվիրան, պատվիրանի վրա պատվիրան, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ մի քիչ և այնտեղ մի քիչ, որպեսզի գնան և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և թակարդի մեջ ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:9–13.

«Հանգիստը» և «զովությունը» ներկայացնում են վերջնական անձրևը, որ թափվում է վերջին նախագգուշացման պատգամի հռչակման ընթացքում:

«Ինձ ցույց տրվեց այն ժամանակը, երբ երրորդ հրեշտակի լուրը մոտենում էր իր ավարտին: Աստծո գործությունը հանգչել էր Իր ժողովրդի վրա. նրանք կատարել էին իրենց գործը և պատրաստվել էին իրենց առջև եղող փորձության ժամին: Նրանք ստացել էին վերջին անձրևը, կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, և կենդանի վկայությունը վերակենդանացել էր: Վերջին մեծ նախագգուշացումը հնչել էր ամենուր, և այն շարժման էր բերել ու բարկացրել երկրի այն բնակիչներին, որոնք չէին ընդունելու այդ լուրը»: Վաղ գրություններ, 279:

«հանգիստ»-ի կամ «զովացման»-ի, որ «ուշ անձրևն» է, խոստումը ներառում է Մովսեսին քարայրում տրված այն խոստումը, թե Աստծու «ներկայությունը» պիտի գնա Իր ժողովրդի հետ:

«Գործը նման պիտի լինի Պենտեկոստեի օրվա գործին: Ինչպես որ «առաջին անձրևը» տրվեց Սուրբ Հոգու հեղմամբ ավետարանի բացման ժամանակ՝ պատճառելու թանկագին սերմի ծլարձակումն, այնպես էլ «վերջին անձրևը» պիտի տրվի նրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ պիտի ճանաչենք, եթե շարունակենք ճանաչել Տիրոջը. նրա էլքը պատրաստված է ինչպես առավոտը, և նա պիտի գա մեզ մոտ անձրևի պես, ինչպես վերջին և առաջին անձրևը երկրի վրա»: (Օսեե 6:3): «Ուրախացե՛ք ուրեմն, ո՞վ Միոնի որդիներ, և ցնծացե՛ք Տիրոջ՝ ձեր Աստծու մեջ, որովհետև նա տվել է ձեզ առաջին անձրևը չափավորությամբ, և պիտի իջեցնի ձեզ համար անձրևը՝ առաջին անձրևը և վերջին անձրևը»: (Յովել 2:23): «Վերջին օրերում, ասում է Աստված, իմ Հոգուց պիտի հեղեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի»: (Գործք 2:17, 21): Ավետարանի մեծ գործը չպետք է փակվի Աստծո գործության ավելի նվազ հայտնությամբ, քան այն, որով նշանավորվեց նրա բացումը: Մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին առաջին անձրևի հեղման մեջ ավետարանի բացման ժամանակ, կրկին պետք է կատարվեն վերջին անձրևի ժամանակ՝ նրա ավարտին: Ահա «զովության ժամանակները», որոնց ապագային ակնարկում էր Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն [քննական Դատաստանի ընթացքում], երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովության ժամանակները, և նա ուղարկի Հիսուսին»: (Գործք 3:19–20):»

«Աստծո ծառաները, որոնց դեմքերը լուսավորված ու շողշողուն կլինեն սուրբ նվիրումից, տեղից տեղ կշտապեն՝ Երկնքից եկած պատգամը հռչակելու:

Հազարավոր ձայներով, ամբողջ երկրի վրա, նախագգուշացումը պիտի տրվի: Հրաշքներ պիտի կատարվեն, հիվանդները պիտի բժշկվեն, և նշաններ ու սքանչելիքներ պիտի հետևեն հավատացյալներին: Սատանան ևս գործում է խաբուսիկ սքանչելիքներով՝ նույնիսկ մարդկանց աչքի առաջ կրակ իջեցնելով երկնքից: (Հայտնություն 13:13:) Այսպես երկրի բնակիչները պիտի մղվեն իրենց դիրքն ընտրելու»: Մեծ պայքարը, 611, 612:

Վերջին օրերում Սուրբ Հոգու հեղումը նախատիպավորվել է Ավետարանի հռչակման սկզբում Սուրբ Հոգու հեղմամբ: «Տիրոջ խոսքը նրանց», ովքեր չեն կամենում լսել, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին, այն մարգարեական սկզբունքն էր, ըստ որի մի մարգարեական պատմական գիծը միացվում է մյուս մարգարեական պատմական գծին՝ աշխարհի վախճանը պատկերավոր ներկայացնելու համար: Սա ոչ այլ ինչ է, քան այն սկզբունքը, որ մի բանի վերջը պատկերավորվում է նրա սկզբով: Այս մարգարեական կանոնը մերժվում է հիմար լաոդիկեցի Յոթներորդ օրվա ադվենտիստ ժողովրդի կողմից: Երբ այն ընդունվում է, Աստված կարող է «գիտություն ուսուցանել», որը Դանիելը նույնացնում է որպես այն, ինչը պիտի շատանա վախճանի ժամանակ, և հենց նույն գիտությունն է, որի մերժման պատճառով, ըստ Ովսեեի, Աստծու ժողովուրդը կործանվում է: Եսայիայի և Երեմիայի այն խավը, որ հրաժարվում է լսել կամ տեսնել, մերժում է «գովությունը», որը այն «հանգիստն» է, որ Աստված խոստանում է տալ Իր «վերջին օրվա» ժողովրդին, որպեսզի նրանք կարողանան ապահով կերպով հաղթահարել օրերի վախճանի ճգնաժամը:

Տիրոջ «անունը» (բնավորությունը), որ Աստված հռչակեց Մովսեսին, այն էր, որ «Տեր Աստվածը» «ողորմած և գթառատ, երկայնամիտ, և առատ՝ բարությամբ ու ճշմարտությամբ» է: Նրա բնավորությունը ողորմությունն ու ճշմարտությունն է: Ճշմարտությունը, որ ներկայացնում է Նրա բնավորությունը, միշտ կապված է Նրա ողորմության հետ, որովհետև ոչ մի մարդ չի հասկանա Նրա ճշմարտությունը, եթե Աստված նախ իր ողորմությունը չդրսևորի նրանց հանդեպ, քանզի բոլորը մեղանչեցին և Աստծու փառքից (բնավորությունից) պակասեցին: Այն ճշմարտությունը, որ Հիսուս Քրիստոսը Ալֆան և Օմեգան է, ճանաչվում և պահվում է նրանց կողմից, որոնց Աստված ներել է իրենց անօրենություններն ու մեղքը: Այդ ներումը տեղի է ունենում քննական դատաստանի վերջին տեսարաններում: Նրանց, որոնց հանդեպ Նա գործադրում է Իր ողորմությունը՝ այսպես ներելով նրանց մեղքերը, Իր ժառանգության համար է վերցնում և ուխտ է կապում նրանց հետ:

«Այս երկրի պատմության վերջին օրերին Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի»: Review and Herald, February 26, 1914.

Բոլոր մարգարեները, ներառյալ Մովսեսը, մատնանշում են քննական դատաստանի վերջին օրերը, երբ Աստված նորոգում է Իր ուխտը նրանց հետ, ովքեր նույնացվում են որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Եվ երբ այդ ուխտը հաստատվի, Աստված «հրաշքներ պիտի անի, որպիսինք չեն եղել ամբողջ երկրի վրա և ոչ մի ազգի մեջ. և այն ամբողջ ժողովուրդը, որի մեջ դու գտնվում ես, պիտի տեսնի Տիրոջ գործը, որովհետև ասեղ բան է այն, ինչ որ Ես պիտի անեմ քեզ հետ»:

Մովսեսի քարայրային փորձառությունը Հորեբ լեռան վրա, որը հայտնի է նաև որպես Սինա լեռ, ներկայացված էր Մովսեսի՝ Աստծո ժողովրդի հետ մղվող պայքարի համատեքստում: Նրա պայքարն այն էր, որպեսզի իրականացնի այն առաջադրանքը, որ Աստված տվել էր իրեն: Մովսեսը պայքարի մեջ էր Աստծո՝ աշխարհին ուղղված պատգամի վերաբերյալ: Տերը Իր փառքը Մովսեսին ցույց տալուց անմիջապես առաջ մենք տեսնում ենք, որ Մովսեսը տրամաբանական դատողություն է բերում Տիրոջ առաջ՝ մատնանշելով, որ եթե Տերը կործաներ այն ապստամբներին, որոնք հենց նոր պարում էին Ահարոնի ոսկե հորթի շուրջը, ապա ապստամբների կործանումը կկործաներ այն պատգամը, որը վկայում էր Աստծո զորության մասին:

Եվ Տերը Մովսեսին ասաց. «Տեսայ այս ժողովրդին, և ահա նա խստապարանոց ժողովուրդ է. ուստի հիմա ինձ թող, որպեսզի իմ բարկությունը բորբոքուի նրանց դեմ, և նրանց սպառեմ, իսկ քեզանից մեծ ազգ ստեղծեմ»: Բայց Մովսեսը աղաչեց Տիրոջը՝ իր Աստծուն, և ասաց. «Տէ՛ր, ինչո՞ւ թող քո բարկությունը բորբոքուի քո ժողովրդի դեմ, որին դու Եգիպտոսի երկրից դուրս բերեցիր մեծ զորությամբ և հզոր ձեռքով: Ինչո՞ւ պիտի եգիպտացիները խօսեն ու ասեն. “Չար մտադրությամբ նրանց դուրս բերեց, որպեսզի լեռներում սպանի նրանց և երկրի երեսից բնաջնջի նրանց”: Դարձիր քո սաստիկ բարկությունից և զղջա քո ժողովրդի դեմ նախատեսած այս չարիքի համար: Յիշի՛ր Աբրահամին, Իսահակին և Իսրայելին՝ քո ծառաներին, որոնց դեմ ինքներդ քեզանով երդուեցիր և ասացիր նրանց. “Ձեր սերունդը պիտի բազմացնեմ երկնքի աստղերի պես, և այս ամբողջ երկիրը, որի մասին խօսեցի, պիտի տամ ձեր սերնդին, և նրանք այն պիտի ժառանգեն յաւիտեան”»: Եվ Տերը զղջաց այն չարիքի համար, որ մտադիր էր անել իր ժողովրդին: Ելք 32:9–14:

Մովսեսի քարանձավային փորձառությունը ներառում է այն պատգամը, որը Մովսեսը կարգվել էր աշխարհին ներկայացնելու համար: Այն վկայությունը, որ Տերը Մովսեսի առջևով անցավ և հռչակեց Իր բնավորությունը, տեղադրված է Աստծո ապստամբ (Լաոդիկեական) ժողովրդի մասին ներքին պատգամի համատեքստում, իսկ Եդիայի քարանձավային փորձառության համատեքստը տեղադրված էր նրա պայքարի մեջ Հեզաբելի, կամ Միացյալ Նահանգների, Պապականության և Միավորված ազգերի կազմակերպության եռակի միության դեմ: Մեկը ներկայացնում է եկեղեցու համար ներքին պատգամը, մյուսը՝ աշխարհի համար արտաքին պատգամը, սակայն Մովսեսի և Եդիայի երկու վկաները նույն Որեբի քարանձավում են, և երկուսն էլ ներկայացված են աշխարհի վախճանի ժամանակվա այդ քարանձավում:

Եվ Աքաաբը Հեզաբելին պատմեց այն ամենը, ինչ որ Եդիան արել էր, և թե ինչպես նա բոլոր մարգարեներին սրով սպանել էր: Այնժամ Հեզաբելը պատգամաւոր ուղարկեց Եդիայի մօտ՝ ասելով. «Թող աստուածները ինձ այսպես անեն և աւելին էլ, եթե վաղը այս ժամին քո անձը նրանցից մեկի անձի պես չանեն»: Երբ նա այդ տեսաւ, վեր կացաւ ու իր անձը փրկելու համար գնաց, և եկաւ Բերսաբէ, որ պատկանում է Յուդային, և իր ծառային այնտեղ թողեց: Իսկ ինքը մեկ օրուան ճանապարհ մտաւ անապատը, եկաւ ու նստեց գիհու ծառի տակ, և իր անձի համար խնդրեց, որ մեռնի, ու ասաց. «Բաւական է. հիմա՛, Տէ՛ր, վերցրու իմ կեանքը, որովհետեւ ես իմ հայրերից աւելի լաւ չեմ»: Եվ երբ նա պառկել ու քնել էր գիհու ծառի տակ, ահա մի հրեշտակ

դիպաւ նրան և ասաց նրան. «Վե՛ր կաց, կե՛ր»։ Եվ նա նայեց, ու ահա իր գլխի մօտ կար ածուխների վրայ թխուած մի բլիթ և մի սափոր ջուր։ Եվ նա կերաւ ու խմեց և դարձեալ պառկեց։ Եվ Տիրոջ հրեշտակը երկրորդ անգամ եկաւ, դիպաւ նրան և ասաց. «Վե՛ր կաց, կե՛ր, որովհետեւ ճանապարհը քեզ համար չափազանց երկար է»։ Եվ նա վեր կացաւ, կերաւ ու խմեց, և այդ կերակուրի զօրութեամբ գնաց քառասուն օր և քառասուն գիշեր մինչեւ Քորեբ՝ Աստծու լեռը։ Եվ այնտեղ եկաւ մի այր, ու այնտեղ գիշերեց։ Եվ ահա Տիրոջ խօսքը եկաւ նրան և ասաց նրան. «Ի՞նչ ես անում այստեղ, Եղիա՛»։ Եվ նա ասաց. «Ես մեծ նախանձախնդրութեամբ նախանձեցի Զօրութիւնների Տէր Աստծու համար, որովհետեւ Իսրայէլի որդիները թողել են քո ուխտը, քանդել են քո սեղանները և քո մարգարէներին սրով սպանել են, և ես, միայն ես եմ մնացել, և նրանք իմ կեանքն են փնտրում՝ այն վերցնելու համար»։ Եվ Նա ասաց. «Դուրս եկ և լեռան վրայ կանգնի՛ր Տիրոջ առաջ»։ Եվ ահա Տէրը անցնում էր. և մեծ ու զօրաւոր մի հողմ լեռներն էր պատառոտում և ժայռերը ջարդուփշուր անում Տիրոջ առաջ. բայց Տէրը հողմի մէջ չէր։ Եվ հողմից յետոյ՝ երկրաշարժ, բայց Տէրը երկրաշարժի մէջ չէր։ Եվ երկրաշարժից յետոյ՝ կրակ, բայց Տէրը կրակի մէջ չէր։ Եվ կրակից յետոյ՝ մեղմ ու հանդարտ ձայն։ Եվ երբ Եղիան լսեց այն, իր երեսը փաթաթեց իր վերաբերով, դուրս եկաւ ու կանգնեց այրի մուտքի մէջ։ Եվ ահա մի ձայն եկաւ նրան ու ասաց. «Ի՞նչ ես անում այստեղ, Եղիա՛»։ Եվ նա ասաց. «Ես մեծ նախանձախնդրութեամբ նախանձեցի Զօրութիւնների Տէր Աստծու համար, որովհետեւ Իսրայէլի որդիները թողել են քո ուխտը, քանդել են քո սեղանները և քո մարգարէներին սրով սպանել են, և ես, միայն ես եմ մնացել, և նրանք իմ կեանքն են փնտրում՝ այն վերցնելու համար»։ Եվ Տէրը ասաց նրան. «Գնա՛, վերադարձի՛ր քո ճանապարհով դէպի Դամասկոսի անապատը. և երբ հասնես, Հազայէլին օծի՛ր Արամի վրայ թագաւոր։ Իսկ Նամսիի որդի Յէուին օծի՛ր Իսրայէլի վրայ թագաւոր. և Աբելմէհոլայից Սափատի որդի Եղիսէէին օծի՛ր քեզ փոխան մարգարէ։ Եվ պիտի լինի, որ ով ազատուի Հազայէլի սրից, նրան Յէուին պիտի սպանի, և ով ազատուի Յէուի սրից, նրան Եղիսէէին պիտի սպանի։ Սակայն Ես Իսրայէլի մէջ Ինձ համար պահել եմ եօթը հազար՝ բոլոր այն ծունկերը, որոնք չեն խոնարհուել Բահաղի առաջ, և ամէն բերան, որ նրան չի համբուրել»։ Գ Թագաւորաց 19:1–18:

Եղիայի քարայրի փորձառությունը ներկայացնում է մարգարէի հուսահատությունը պատգամի հանդեպ և այն ազդեցության հանդեպ, որ, ըստ իր ընկալման, ունեցել էին իր պատգամն ու գործը։ Մովսէսը պաշտպանում էր Աստծո հռչակված պատգամը, իսկ Եղիան հրաժարվել էր այդ պատգամից։ Դա նույն պատգամն է, բացառությամբ այն բանի, որ մեկը ներքին է՝ եկեղեցու վերաբերյալ, իսկ մյուսը՝ եկեղեցուց դուրս գտնվող։ Սակայն մարգարեականորեն, միասին երկուսն էլ պատկերում են Հայտնություն տասնութի երկակի պատգամը։ Այն, ինչ ես պետք է շեշտեմ քարայրի հետ կապված բոլոր ճշմարտությունների վերաբերյալ, այն է, որ «վերջին օրերում» այն հուսահատությունը, որ արտահայտվում է յուրաքանչյուր դեպքում, վերաբերում է պատգամին և դրա ազդեցությանը։

Մովսէսն ու Եղիան երկուսն էլ ներկայացնում են նրանց, ովքեր «լսում» և «տեսնում» են այն «ձայնը», որ «Տիրոջ խոսքն» է։ Այդ «խոսքը» ներկայացնում է Նրա ողորմության և ճշմարտության բնավորությունը։ Սաղմոսերգուն նույնպես խնդրում է, որ իրեն ցույց

տրվի Աստծու ողորմությունը, որը Նրա բնավորությունն է: Որպեսզի տեսնի Նրա «ողորմությունը», սաղմոսերգուն խոստանում է «լսել», թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին:

Երաժշտապետին. Սաղմոս Կորնի որդիների համար: Տե՛ր, հաճություն ես ցույց տվել քո երկրին, հետ ես դարձրել [վերադարձրել ես] Հակոբի գերությունը: Ներել ես քո ժողովրդի անօրենությունը, ծածկել ես նրանց բոլոր մեղքերը: Սելա: Հեռացրել ես քո ամբողջ բարկությունը, ետ ես դարձել քո ցասման սաստկությունից: Դարձրա՛մեզ, ո՛վ մեր փրկության Աստված, և դադարեցրո՛ւ մեր հանդեպ քո բարկությունը: Մի թե հավիտյան պիտի բարկանաս մեզ վրա, մի թե պիտի ձգես քո բարկությունը բոլոր սերունդների վրա: Մի թե նորից չես կենդանացնի մեզ, որպեսզի քո ժողովուրդը ուրախանա քեզնով: Ցո՛ւյց տուր մեզ, ո՛վ Տե՛ր, քո ողորմությունը և շնորհի՛ր մեզ քո փրկությունը: Ես պիտի լսեմ, թե ինչ պիտի խոսի Աստված՝ Տերը, որովհետև նա խաղաղություն պիտի խոսի իր ժողովրդի հետ և իր սրբերի հետ, սակայն թող նրանք այլևս չդառնան հիմարության: Անշուշտ նրա փրկությունը մոտ է իրենից երկյուղ կրողներին, որպեսզի փառքը բնակվի մեր երկրում: Ողորմությունն ու ճշմարտությունը հանդիպեցին միմյանց, արդարությունն ու խաղաղությունը համբուրվեցին: Ճշմարտությունը պիտի բուսնի երկրից, և արդարությունը պիտի նայի երկնքից: Այո՛, Տերը պիտի տա բարին, և մեր երկիրը պիտի տա իր պտուղը: Արդարությունը պիտի գնա նրա առջևից և մեզ դնի նրա քայլերի ճանապարհի մեջ: Սաղմոս 85:1–13:

Նկատեցե՛ք, որ «ողորմությունն ու ճշմարտությունը» (իսկ «ճշմարտությունը» այն եբրայական «Էմեթ» բառն է, որին մենք անդրադարձել ենք), որոնք ծնունդ են տալիս արդարության և խաղաղության, «համբուրվել են»: Նրանք միացած են: Սաղմոսերգուն իր երգը դնում է քննիչ դատաստանի վերջին օրերի մեջ, երբ Աստված «ներում է տվել» Իր «ժողովրդի անօրենությունը»: Խնդրանքն այն է, որ Տերը «կենդանացնի» Իր ժողովրդին:

«Սուրբ Հոգու ծառայության ներքո պետք է տեղի ունենան թե՛ արթնություն, թե՛ բարենորոգություն: Արթնությունն ու բարենորոգությունը երկու տարբեր բաներ են: Արթնությունը նշանակում է հոգևոր կյանքի նորոգում, մտքի և սրտի գործունեության արթնացում, հարություն հոգևոր մահից: Բարենորոգությունը նշանակում է վերակազմակերպում, փոփոխություն գաղափարների և տեսությունների, սովորությունների և գործելակերպի մեջ: Բարենորոգությունը արդարության բարի պտուղ չի բերի, եթե կապված չլինի Հոգու արթնության հետ: Արթնությունն ու բարենորոգությունը պետք է կատարեն իրենց համար սահմանված գործը, և այդ գործը կատարելիս նրանք պետք է միախառնվեն»: Selected Messages, գիրք 1, 128.

Սաղմոսերգուի խնդրած «կենդանացումը» բացահայտում է մի խնդրանք մեկի կողմից, ով գիտի, որ ինքը մեռած է: Այն կենդանացումը, որ Սաղմոսերգուն խնդրում է, շատ դժվար խնդրանք է Լաոդիկեացու համար, քանի որ Լաոդիկեացին անտեղյակ է, որ ինքը հոգևորապես մեռած է, բայց եթե այդպես չլինեք, նա կենդանանալու կարիք չեր ունենա: Կենդանացումը կատարվում է՝ համաձայնելով «լսել, թե ինչ պիտի խոսի Տեր

Աստվածը», և ոչ մի այլ գործ չպետք է նախորդի այն կենդանացմանն ապահովելուն, որ գալիս է, երբ Սուրբ Հոգին բնակվում է մեր ներսում:

«Մեր մեջ ճշմարիտ աստվածապաշտության վերածնունդը մեր բոլոր կարիքներից մեծագույնն ու ամենահրատապն է: Սրա որոնումը պետք է լինի մեր առաջին գործը»: Ընտիր լուրեր, գիրք 1, 121:

Հայտնության գրքի մասին խոսելով՝ Քույր Ուայթը նշում է հետևյալը:

«Երբ մենք, որպես ժողովուրդ, հասկանանք, թե այս գիրքը ինչ է նշանակում մեզ համար, մեր մեջ մեծ վերածնունդ կերևա»: Testimonies to Ministers, 113.

«Revival» բառը սահմանվում է որպես կյանքին վերադարձնելը: Նրանք, ովքեր ընտրված են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ, նախ պետք է գիտակցեն, որ մեռած են և վերակենդանացման կարիք ունեն: Այն փաստը, որ հարյուր քառասունչորս հազարը մեռած են, մի էական բաղադրիչ է այն լուրի, որը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Այս ճշմարտության մասին մենք դեռ շատ ավելին ունենք ասելու: Նրանց վերակենդանացնողը այն «ողորմությունն» է, որ Աստված մեկնում է նրանց, երբ Նա «վերակենդանացնում» է նրանց և տալիս է Իր արդարությունը: Նրանց վերակենդանացնողը այն ճշմարտությունն է, որ Հիսուսը Ալֆան և Օմեգան է, և այս ըմբռնումը նրանց մեջ ծնում է մի «խաղաղություն», որը գերազանցում է ամեն հասկացողություն: Խոստումն այն է, որ «ճշմարտությունը» «երկրից պիտի բուսնի»: «Ճշմարտություն» ներկայացված պատգամը, որը Ալֆան և Օմեգան է, ծագում է Միացյալ Նահանգներից, որովհետև այն բուսնում է «երկրից»: Սկզբում եղած պատգամը եկել էր Միացյալ Նահանգներից, և վերջում եղած պատգամը բուսնում է նույն տեղից:

Աստծու քարանձավաբնականների՝ որպես խորհրդանշի համատեքստը նկատի ունենալով՝ մենք կանդրադառնանք մյուս մարգարեներին, որոնք եղել են խորհրդանշական քարայրում: Հիսուսը Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց Եղիայի հետ, և Հովհաննեսը բանտում էր, երբ նա պետք է իմանար, թե արդյոք Հիսուսն էր գալու Մեսիան: Նա պետք է իմանար Հիսուսի ճշմարիտ բնավորությունը: Նա պետք է իմանար, թե արդյոք այն պատգամը, որ ինքն էր հռչակել, և այն պատգամը, որ Հիսուսը շարունակում էր հռչակել, ճշմարիտ պատգամն էր: Նա իր աշակերտներին ուղարկեց, որպեսզի այդ հարցը տան Հիսուսին, և Հիսուսը, անցնելով նրանց հարցի վրայով, շարունակեց նրանց ցույց տալ Իր փառքը:

«Այսպես օրը անցնում էր, և Հովհաննեսի աշակերտները տեսնում ու լսում էին ամեն ինչ: Վերջապես Հիսուսը նրանց կանչեց Իր մոտ և պատվիրեց գնալ ու Հովհաննեսին պատմել այն, ինչի իրենք ականատես էին եղել՝ ավելացնելով. «Երանի՛ է նրան, ով Ինձ վրա չի գայթակղվի»: Դուկաս 7:23, R. V. Նրա աստվածության ապացույցը երևում էր նրա մեջ, թե ինչպես էր այն համապատասխանում տառապյալ մարդկության կարիքներին: Նրա փառքը դրսևորվում էր մեր խոնարհ վիճակին Իր իջնելով հարմարվելու մեջ»:

«Աշակերտները փոխանցեցին լուրը, և դա բավական էր: Հովհաննեսը հիշեց Մեսիայի վերաբերյալ մարգարեությունը. «Տերը օծեց Ինձ՝ աղքատներին ավետիս քարոզելու համար. Նա Ինձ ուղարկեց՝ բժշկելու սրտով բեկյալներին, զերիներին ազատություն հռչակելու և կապվածներին՝ բանտի բացվելը, հռչակելու Տիրոջ ընդունելի տարին»: Եսայիա 61:1, 2: Քրիստոսի գործերը ոչ միայն վկայում էին, որ Նա Մեսիան է, այլև ցույց էին տալիս, թե ինչ կերպով պետք է հաստատվեր Նրա թագավորությունը: Հովհաննեսին բացվեց նույն ճշմարտությունը, որ անապատում եկել էր Եղիային, երբ «մի մեծ և զորավոր հողմ պատառոտեց լեռները և ժայռերը փշրեց Տիրոջ առաջ. բայց Տերը հողմի մեջ չէր. և հողմից հետո՝ երկրաշարժ. բայց Տերը երկրաշարժի մեջ չէր. և երկրաշարժից հետո՝ կրակ. բայց Տերը կրակի մեջ չէր»: Եվ կրակից հետո Աստված մարգարեին խոսեց «մի մեղմ, հանդարտ ձայնով»: Գ Թագավորաց 19:11, 12: Այդպես էլ Հիսուսը պետք է կատարեր Իր գործը ոչ թե զենքերի շաղյունով և գահերի ու թագավորությունների տապալմամբ, այլ մարդկանց սրտերին խոսելով՝ ողորմության և անձնագոհության կյանքով»: Դարերի Փափագը, 217:

Աստծո գործությունը փոխանցվում է Նրա Խոսքի միջոցով: Այն հասցվում է «մարդկանց սրտերին»: Այդ էր «հանդարտ, մեղմ ձայնի» դասը: Սակայն Եղիայի պատգամը արտաքին պատգամն է, որը նույնացնում է Աստծո ժողովրդի սահմաններից դուրս գտնվող ուժերը: Քրիստոսը «վերջին օրերում» Եղիային ասում էր, որ Նրա խոսքի մեջ է գտնվում գործությունը, մինչդեռ «զինված բախումն ու գահերի և թագավորությունների տապալումը», որոնք ներկայացված են կործանարար հողմով, երկրաշարժով և կրակով, ներկայացնում են Հայտնության գրքում պատկերված այն երեք արտաքին ուժերից երեքը, որոնց հետ Աստծո ժողովուրդը պիտի առերեսվի: Կործանարար «հողմը» աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ իսլամի խորհրդանիշն է: «Երկրաշարժը» Ֆրանսիական հեղափոխության ապստամբությունն ու անիշխանությունն է: «Կրակը» այն կործանումն է, որ վրա հասավ Սողոմոն և Գոմորին: Եղիան փախել էր պապական իշխանությունից, որպեսզի հասնի քարանձավին, ուստի Տերը նրան հայտնեց, որ աշխարհի վախճանի ճգնաժամը կազմող բոլոր չար ուժերին հակառակ՝ հենց հանդարտ, մեղմ ձայնի մեջ է գտնվում այն տեղը, որտեղ պետք է գտնվի Աստծո գործությունը:

Մովսեսը, Եղիան և Հովհաննես Մկրտիչը բոլորը վկայում են, որ Աստծո բնավորությանը ականատես եղան մի քարայրից: «Քարայրը» միակ նշանն է, որ պիտի տրվի մի չար և շնացող սերնդի: Հիսուսը խոսեց «շնացող և չար սերնդի» մասին, որը քննչական դատաստանի «վերջին օրերի» սերունդն է: Այդ սերնդի համար նշանը Հովնան մարգարեն էր, որ երեք օր անցկացրել էր մի քարայրում՝ կետի որովայնում:

Եվ երբ ժողովուրդը խուռներամ կերպով հավաքվեց, Նա սկսեց ասել. «Այս սերունդը չար սերունդ է. նշան է փնտրում, և նրան նշան չի տրվելու, բացի Հովնան մարգարեի նշանից: Որովհետև ինչպես Հովնանը նշան եղավ նինվեացիներին, այնպես էլ Մարդու Որդին պիտի լինի այս սերնդին»: Դուկաս 11:29, 30.

Յոնասը երեք օր և երեք գիշեր կետի փորում էր, ինչպես որ Հիսուսն էլ երեք օր գերեզմանում էր: Յոնասը նշան էր, և Հիսուսն էլ է նշան: Նրանք ներկայացնում են

հարության նշանը, որը, անշուշտ, հետևում է մահվանը:

Այն ժամանակ դպիրներից և փարիսեցիներից ոմանք պատասխանեցին՝ ասելով. Վարդապե՛տ, ուզում ենք Քեզնից մի նշան տեսնել: Բայց Նա պատասխանեց և ասաց նրանց. Չար և շնացող սերունդը նշան է փնտրում, և նրան նշան չի տրվելու, բացի Հովնան մարգարեի նշանից. որովհետև ինչպես Հովնանը երեք օր և երեք գիշեր կետի որովայնում էր, այնպես էլ Մարդու Որդին երեք օր և երեք գիշեր պիտի լինի երկրի սրտում: Նինվեի մարդիկ այս սերնդի հետ դատաստանի ժամանակ պիտի կանգնեն և պիտի դատապարտեն նրան, որովհետև ապաշխարեցին Հովնանի քարոզությանը լսելով. և ահա Հովնանից մեծը այստեղ է: Մատթեոս 12:38–41.

Եթե մենք հասկանում ենք պատմության կրկնության սկզբունքը՝ այն փաստի հետ մեկտեղ, որ ամբողջ սրբազան պատմությունը նույնացնում է աշխարհի վախճանը, ապա Հովնանը և Քրիստոսի մահը, թաղումը և հարությունը այժմ Աստծու ժողովրդի համար և՛ «նշանն» են, և՛ պատգամը: Երբ Հովնանը դուրս նետվեց կետի փորից, նա հռչակեց պատգամը, ճիշտ ինչպես Քրիստոսի հարության պատգամը անմիջապես հռչակվեց, երբ հրեշտակը հեռացրեց այն քարը այն քարայրի մուտքից, որի մեջ Քրիստոսն էր: Նրանք, որոնց ներկայացնում էին Մովսեսը, Եղիան, Հովնանը և Քրիստոսը, խորհրդանշում են ոչ միայն «վերջին օրերի» Աստծու ժողովրդին, այլև այն պատգամը, որ նրանցից յուրաքանչյուրը տվել է:

Յովնանի նշանը ներառում է նաև քարանձավի փորձառությունը, որտեղ դրսևորվում է Քրիստոսի ողորմած բնավորությունը: Այն նույն ողորմությունը, որ Հիսուսը ցուցաբերեց Եղիայի հանդեպ, ցուցաբերվեց նաև Յովնանի հանդեպ, երբ նա փախչում էր պատգամը հռչակելու իր պատասխանատվությունից: Յովնանի մասին ասելու շատ ավելին կա, սակայն այժմ հարկ է անդրադառնալ այլ կետերի:

Քարայրը, ի թիվս այլ բաների, խորհրդանշում է մահը և հարությունը: Վերջին օրերում Աստծու ուխտի ժողովուրդը բազմաթիվ վկաների միջոցով ներկայացված է որպես նախ մեռած, ապա հարություն առած: Իհարկե, քրիստոնյան պետք է վերածնվի, որպեսզի տեսնի Աստծու արքայությունը, և սա խորհրդանշում է հին մարմնավոր մարդու մահը, սակայն մարգարեաբար դա ավելին է նշանակում: Սա խոսում է մի պատգամի մասին, որի ընթացքը կասեցվել է: Եղիան դադարեցրեց պատգամի հռչակումը, Հովնանը փախավ պատգամը հռչակելուց: Հովհաննեսը բանտ նետվեց և մահապատժի ենթարկվեց: Հիսուսը խաչվեց:

Ուրեմն Հովնանի նշանը պարզապես մահվան և հարության մասին չէ. այն պատգամի մահվան և հարության մասին է, և Աստծո խոսքում նախատիպավորված բոլոր պատգամները ներկայացնում են այն վերջին զգուշացման պատգամը, որ Հայրը տվեց Հիսուսին, որն այնուհետև տվեց Գաբրիելին, որն այնուհետև տվեց մարգարեին, որն այնուհետև գրեց այն և ուղարկեց եկեղեցիներին: Աստված պատրաստ էր վերջ դնել այդ պատգամին և ամեն ինչ նորից սկսել Մովսեսի քարայրային փորձառության մեջ: Եղիան ավարտեց իր գործը որպես պատգամաբեր և փախավ քարայրը: Հովնանը փախավ Թարսիս: Հովհաննես Մկրտիչը սպանվեց, ինչպես նաև Հիսուսը: Այս բոլոր վկայությունները պետք է բերվեն Հայտնության գիրք և համադրվեն միմյանց հետ:

Դանիելը և Հայտնությունը երկու գրքեր են, սակայն «Հիսուսի վկայությունը» ցույց է տալիս, որ դրանք նաև մեկ գիրք են: Դրանք ունեն նույն հատկանիշները, ինչ Աստվածաշունչը: Երկու գիրք, որոնք կազմում են մեկ գիրք, և երկու հեղինակ, որոնք ներկայացնում են երկու վկաներին:

Դանիելը՝ Բաբելոնի և ապա Մարա-Պարսկաստանի գերեվարը, խորհրդանշականորեն մահացավ, երբ նրան նետեցին առյուծների գուրը: Հովնանը խորհրդանշականորեն մահացավ, երբ կետը կուլ տվեց նրան: Հովհաննես Հայտնիչը խորհրդանշականորեն մահացավ, երբ նրան գցեցին եռացող յուղի մեջ: Ուիլյամ Միլլերը մահացավ, սակայն ունի այն խոստումը, որ հրեշտակները սպասում են նրա գերեզմանի մոտ արդարների հարության համար: Future for America ծառայությունը խորհրդանշականորեն մահացավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Վերջնական նախագգուշացման պատգամը տեղադրված է պապական իշխանության մահաբեր վերքի բժշկվելու համատեքստում: Վերքի բժշկվելը Հայտնության տասներեքերորդ և տասնյոթերորդ գլուխների որոշակի թեման է: Երբ մահաբեր վերքը բժշկվի, հարություն առած պապականությունը կդառնա այն ութերորդ թագավորությունը, որ ներկայացված է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում: Այն ճանաչվում է որպես ութերորդը, այսինքն՝ յոթից մեկը: Ութը հարության խորհրդանիշ է, որովհետև թվատությունը, որպես ուխտային հարաբերության կնիք, պետք է կատարվեր արու զավակի ծնվելուց հետո ութերորդ օրը: Այդ ծեսը քրիստոնեական տնտեսության մեջ փոխարինվեց մկրտությամբ, իսկ մկրտությունը ներկայացնում է Քրիստոսի մահը, թաղումը և հարությունը: Քրիստոսը հարություն առավ յոթերորդ օրից հետո եկող օրը: Ուստի նա մարգարեապես հարություն առավ ութերորդ օրը: Հազար տարվա հանգստից հետո նորոգված երկիրը հարություն է առնում ութերորդ հազարամյակում: